

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Кж I 380/05
12.04.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Слободана Рашића, Невенке Важић, др Глигорија Спасојевића и мр Сретка Јанковића, чланова већа, са саветником Наташом Бањац, као записничарем, у кривичном предмету против оптуженог АА, због кривичног дела разбојништва из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије, одлучујући о жалбама Окружног јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца оптуженог, адв.АБ, изјављеним против пресуде Окружног суда у Новом Пазару К. 113/04 од 31.1.2005. године, у седници већа одржаној, у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку, у присуству браниоца оптуженог, дана 12.4.2005.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе Окружног јавног тужиоца у Новом Пазару и браниоца оптуженог АА и пресуда Окружног суда у Новом Пазару К. 113/04 од 31.1.2005.године, ПОТВРЂУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Наведеном првостепеном пресудом, оптужени АА оглашен је кривим за кривично дело разбојништво из члана 168. став 1. Кривичног закона Републике Србије (КЗ РС) и осуђен на казну затвора у трајању од 1-једне године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору од 22.12.2004.године до 31.1.2005.године. Оптужени је обавезан да плати суду на име паушала 5.000 динара и на име трошкова кривичног поступка 39.500 динара све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Против те пресуде благовремено су изјавили жалбе:

- Окружни јавни тужилац у Новом Пазару, због одлуке о казни, са предлогом да Врховни суд Србије преиначи првостепену пресуду у погледу одлуке о казни и оптуженог АА осуди на казну затвора у дужем временском трајању и

- бранилац оптуженог, због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да

Врховни суд Србије укине првостепену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак, као и са захтевом да буде обавештен о седници већа другостепеног суда ради присуствовања истој.

Републички јавни тужилац, у поднеску Ктж. број 510/05 од 16.3.2005.године, предложио је да Врховни суд Србије уважи жалбу Окружног јавног тужиоца у Новом Пазару и првостепену пресуду преиначи тако што ће опт.АА изрећи строжију казну, а да одбије жалбу браниоца опт.АА, адв.АБ, као неосновану.

У седници већа, одржаној у смислу члана 375. Законика о кривичном поступку (ЗКП), у одсутности обавештеног Републичког јавног тужиоца, а у присуству браниоца оптуженог који је дао објашњења за ставове изнете у жалби, Врховни суд је испитао побијану пресуду, размотрио остале списе предмета и предлог Републичког јавног тужиоца, из напред наведеног поднеска, па је након оцене жалбених навода и предлога, нашао да су жалбе јавног тужиоца и браниоца оптуженог неосноване.

Првостепена пресуда не садржи повреде закона које другостепени суд, у смислу члана 380. ЗКП, испитује по службеној дужности, а сходно томе, ни битне повреде одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 10. и 11. ЗКП на које се указује жалбом браниоца оптуженог.

Наиме, побијаном пресудом није учињена битна повреда одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 10. ЗКП, јер супротно жалбеним наводима браниоца, радња препознавања лица у просторијама СУП у Новом Пазару, од стране оштећеног ББ, извршена је у свему у складу са одредбама члана 104. став 1. ЗКП, а према одредбама тог члана, присуство браниоца овој радњи није обавезно. Стога, није било сметњи да се записник о препознавању лица од 23.12.2004.године, користи у поступку и да се на истом заснива пресуда. Осим тога, оштећени ББ је и на главном претресу био категоричан да је оптужени лице које га је напало критичном приликом.

Неприхватљиви су наводи ове жалбе да побијана пресуда не садржи разлоге о одлучним чињеницама, а они разлози који су дати, да су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, па да је тиме учињена битна повреда одредаба поступка из члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП. Ово стога што је првостепени суд, у побијаној пресуди, изнео разлоге о свим одлучним чињеницама, па и сасвим јасне, логичне и уверљиве разлоге, због чега верује у потпуности исказу оштећеног ББ, као и због чега не прихвата исказе сестре и мајке оптуженог, сведока ВВ и ГГ - јер су њихови искази у погледу путовања оптуженог и сведока ВВ и превозног средства, међусобно противречни, а и супротни су исказу самог оптуженог о наведеним чињеницама као и исказу оштећеног. При том, нетачни су, јер су супротни садржини записника о главном претресу од 26.1.2005.године, наводи жалбе браниоца о погрешно узетој на записник изјави сведока ГГ о датуму поласка за Београд, оптуженог и сведока ВВ.

Неосновано се жалбом браниоца оптуженог првостепена пресуда побија и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Наводи жалбе, с тим у вези, којима се оспорава веродостојност исказа оштећеног ББ у погледу препознавања оптуженог као извршиоца дела - да су полицајци сугерисали оштећеном да је оптужени извршилац и да оштећени објективно није могао запазити лик нападача, сасвим су произвољни и супротни исказу оштећеног из којег произилази да је, најпре, он сам полицајцима дао детаљан опис извршиоца уз објашњење да га од раније познаје из виђења и да је могао добро уочити нападача због осветљења испред киоска и светла од телевизора у киоску и с обзиром на околности и трајање напада, а што је уосталом потврђено и чињеницом да је без двоумљења препознао оптуженог као нападача, приликом радње препознавања лица у СУП-у и у погледу те чињенице био категоричан и на главном претресу.

С обзиром на овакав исказ оштећеног и његову апсолутну сигурност да је оптужени извршилац дела, небитно је и непотребно неуропсихијатријско вештачење оптуженог на околност његовог сећања на догађаје везане за путовање у Београд, па је супротна тврдња у жалби браниоца, неприхватљива.

У погледу предлога одбране за извођење доказа које је одбио, првостепени суд је дао јасне, убедљиве и непротивречне разлоге, које Врховни суд у свему прихвата и такође, као правилан, закључак првостепеног суда да се тим доказима, који се готово сви односе на саслушање овлашћених службених лица СУП Нови Пазар, на околности извршења радње препознавања лица и увида у аутобуске карте од 5.12.2004.године,

као доказа да је тог дана, пре критичног догађаја, оптужени отпутовао у Београд, не би утврдило чињенично стање другачије од оног утврђеног побијаном пресудом.

Према томе, првостепени суд је правилном оценом одбране оптуженог и изведених доказа ближе означених у образложењу побијане пресуде, правилно и у потпуности утврдио све одлучне чињенице, како оне које чине објективна обележја кривичног дела у питању, тако и чињенице које се тичу субјективног односа оптуженог према том делу. На тако, правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио кривични закон кад је радње оптуженог, ближе описане у изреци пресуде, правно квалификовао као кривично дело из члана 168. став 1. КЗ РС. Разлоге, јасне и уверљиве које је, с тим у вези, изнео првостепени суд у побијаној пресуди, као правилне усваја и Врховни суд и стога, супротне жалбене наводе браниоца оптуженог којим се пресуда побија због повреде кривичног закона у вези са ставом жалиоца о погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, оцењује као неосноване.

Испитујући првостепену пресуду у делу одлуке о казни, Врховни суд налази да је првостепени суд правилно утврдио све околности које су, у смислу члана 41. Основног кривичног закона (ОКЗ), од значаја при одмеравању казне, како олакшавајуће тако и отежавајуће и истим дао одговарајући значај у погледу утицаја на висину казне. При том, правилно је првостепени суд нашао да на страни оптуженог постоје и особито олакшавајуће околности, поред осталих утврђених и у побијаној пресуди означених олакшавајућих околности, па је применом члана 42. и 43. ОКЗ, оптуженог, за кривично дело у питању, правилно осудио на казну затвора у трајању од једне године која је, и по оцени овог суда, овако одмерена и ублажена до границе општег законског минимума до којег се казна за ово дело може ублажити, одговарајућа степену друштвене опасности и тежини извршеног кривичног дела, као и степену кривичне одговорности оптуженог и довољна за остваривање сврхе кажњавања (члан 33. ОКЗ) како у погледу индивидуалне тако и генералне превенције.

Стога Врховни суд није могао прихватити као основане жалбене наводе јавног тужиоца о погрешној оцени првостепеног суда значаја утврђених олакшавајућих околности и следствено томе, став ове жалбе да је изречена казна неадекватна околностима извршења дела и личности оптуженог и жалбени предлог за строже кажњавање оптуженог. Како се одлука о казни жалбом браниоца оспорава у вези са ставом о повреди кривичног закона као последици погрешног утврђења да је оптужени извршилац предметног кривичног дела, који став је од стране овог суда оцењен као неоснован, то је жалба браниоца неоснована и у делу којим се оспорава законитост и правилност првостепене пресуде у погледу одлуке о казни.

Из изнетих разлога а на основу члана 388. ЗКП Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар, Председник већа

Наташа Бањац, с.р. судија,

Драгиша Ђорђевић, с.р.

За тачност отправка

ср